

solnce: kukuk! — Voda se je cedila od streh in v obcestnih jarkih in od Lenčkinega vozička. Minka ga je potegnila na solnce, položila sestrico varno v mehko seno in razgrnila mokre plenice, da se osuše na vozičku.

Vse je bilo zopet oživljeno in veselo. Minka je celo mislila, da bi pozvala prejšnjo družbo na pesek, toda tovarišice in tovariši so opazovali, kako se v spanju stresa drobna Lenčka. Vsak hip se je budila. Morala je vedno stati pri nji in jo miriti. Tudi je otrok časih odprl oči in jih obračal tako čudno, da so se kar umikali prejšnji tovariši. Minko je prehajala tiha groza.

Otrok se je bil prehladil jako nevarno.

*

Zvečer se je vrnila mati. Oče in Janko sta pripeljala seno. Vsi so povprašali, kaj je otroku. Minka bi bila sama rada vedela, ker se ji je smilila sestrica, ki ni marala več niti steklenice s cevko. Imeli so pri sosedu hudo noč: že pred polnočjo ni mogel otrok požirati več nobene stvari. Vedno močneje se je stresal in žalostno, proseče pogledoval mater. Ti pogledi so govorili dovolj glasno, da je Lenčki zares hudo. Ko bi znala komu potožiti svojo bolest!

Zjutraj se je jokala Minka poleg matere pri Lenčki. Že pred poldnem se je pa deklica umirila. Stresala se ni več in oči ji niso več krožile po sobi: zaostale so strmeče v strop. Lenčka je namreč umrla. — — — Naša mama je tudi brisala solzne oči in rekla, da imajo pri sosedu angelčka. Tudi mi smo ga šli gledat, pa smo videli, kako so Lenčko položili v belo pobarvano krsto, jo postlali z dišečimi cvetkami s šolskega vrta, pa odnesli v jamico. Vsi sosedovi so bili žalostni, da so jim odnesli angelčka. Soseda je tožila o premnogem opraviilu, in Minka je sadila cvetice na malo gomilo.

Otrok in solnce.

Spisal Polenčan.

vigalo se je solnce na jasnem nebu višje in višje ter pozdravljalo zemljo in vse stvari na nji. Posijalo je tudi v izbo, kjer je ležal otrok v mehki posteljici. Poslalo mu je svetel žarek na ličece in ga zbudilo.

Ko si otrok pomane oči in zapazi solnce, mu reče: »Dobro jutro, ljubo solnčece! Ali si se že pripeljalo k nam? Kaj pa delajo ptičice, ki podnevi letajo po drevju in nas razveseljujejo s svojim sladkim petjem? Ali so tudi že vstale?«

Solnce pa mu veselo odgovori: »Oj, ljubo dete, ptičice so se že zdavnaj zbudile in razprostrle peruti, se dvignile iz svojih gnezd in zapele pozdravno pesem lepemu jutru. Vstani, ljubo dete, tudi ti in raduj se mladega, svežega jutra!«